

Sygn. akt VII K 984/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Białymstoku VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Dakowicz

Protokolant: Elżbieta Bożena Pasiuk

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu dnia 30.12.2013 r., 15.01.2014 r. sprawy:

B. W. (1)

urodzonego dnia (...) w E.

syna Z. i H. z domu K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 8 października 2013 r. około godz. 17:00 w B. na ul. (...)/ Generała S. prowadził samochód osobowy marki C. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości I badanie, wynik – 1,05 mg/l, II badanie – 1,03 mg/l, III badanie – 1,06 mg/l, to jest o czyn z art. 178a § 1 kk

I. Oskarżonego B. W. (1) uznaje za winnego tego, że w dniu 8 października 2013 r. około godz. 17:00 w B. na ul. (...) i ul. (...) prowadził samochód osobowy marki C. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (I badanie - wynik 1,05 mg/dm³, II badanie – 1,03 mg/dm³, III badanie – 1,06 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu), to jest czynu z art. 178a § 1 kk i za to na mocy art. 178a § 1 kk skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 72 § 1 pkt 5 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu tytułem próby na okres 3 (trzech) lat i zobowiązuje oskarżonego w tym okresie do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

III. Na mocy art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat.

IV. Na mocy art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 8 października 2013 r.

V. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt VII K 984/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy Sąd dokonał następujących ustaleń faktycznych:

B. W. (1) prowadzi w B. przy ul. (...) działalności gospodarczą DW-I.. Dnia 8 października 2013r. ww. mężczyzna obchodził swoje urodziny. W związku z powyższym od wczesnych godzin porannych wspólnie z ówczesnie zatrudnionym pracownikiem P. R. (1) spożywał alkohol w postaci wódki i piwa. Po zakończeniu spotkania B.J. W. niespostrzeżenie wyszedł z miejsca pracy, wsiadł do samochodu marki C. o nr rej. (...) kierując się ulicą (...) w stronę ul. (...) w B.. W pewnym momencie B.J. W. jadąc ww. trasą złapał gumę w przednim kole kierowanego auta. Mężczyzna zjechał na chodnik, po czym wysiadając zza kierownicy mając trudności z utrzymaniem równowagi upadł na kolana, wstał i chwiejnym krokiem kierował się w stronę bagażnika. Powyższą sytuację widziała siedząca w nieopodal zaparkowanym samochodzie K. B. (1), która mając przekonanie iż kierujący samochodem marki C. mężczyzna jest w stanie nietrzeźwości zadzwoniła na policję odjeżdżając z miejsca zdarzenia. Po chwili do podejmującego próbę wymiany koła B.J. W. podszedł wracający z pracy P.R.. Gdy mężczyźni zaczęli ze sobą rozmawiać podjechał do nich patrol policji. Wobec powzięcia wątpliwości co do stanu trzeźwości B.J. W. funkcjonariusze zdecydowali się na poddanie go badaniu urządzeniem kontrolno - pomiarowym. Przeprowadzone badania wykazały, iż zawartość alkoholu wydychanym przez niego powietrzu wynosi I badanie, wynik – 1,05 mg/dm³, II badanie – 1,03 mg/dm³, III badanie – 1, 06 mg/dm³. Na miejsce została wezwana zgłaszającą K.B., która potwierdziła, iż osobą wcześniej kierującą samochód marki C. był zatrzymany przez policjantów B.J. W..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w szczególności w oparciu o: zeznania świadków P. R. (2) (k.27v-50), K. B. (1) (k.9v,50v-51), R. M. (1) (k.7v,53v), notatkę urzędową (k.1), protokół badania stanu trzeźwości (k.2), świadectwo legalizacji (k.3) oraz pozostały materiał dowody zgromadzony w aktach sprawy.

Oskarżony B. W. (1) (k.14,49v,50v) będąc słuchany na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Na rozprawie głównej oskarżony ponownie nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Potwierdził jedynie, iż przedmiotowego dnia z okazji urodzin faktycznie spożywał alkohol. Zaznaczył, że po zakończeniu spotkania dzwonił do kilku znajomych prosząc aby ktoś odwiózł go do domu. Wyjaśnił, że ze względu na dużą ilość alkoholu nie pamięta do kogo wykonywał połączenia telefoniczne i kto go w konsekwencji wiozł zaznaczając jednakże, iż mógł to być kolega z G. o imieniu K., którzy wówczas mieszkał u niego. Oskarżony zaznaczył jednakże, iż nie posiada numeru telefonu do ww. osoby. Dodatkowo podał, że w chwili zatrzymania przez policjantów pojazd stał unieruchomiony na poboczu gdyż złapał gumę. Nie prowadził tym samym pojazdu albowiem był w trakcie zmiany koła.

Sąd zważył, co następuje:

Materiał dowodowy zebrany w sprawie pozwolił na zweryfikowane trafności zarzutu postawionego oskarżonemu. W niniejszej sprawie poza sporem jest, iż w momencie zatrzymania oskarżony pozostawał w stanie nietrzeźwości. Potwierdziły to badania urządzeniem kontrolno-pomiarowym, w czasie których to uzyskano wyniki przekraczające ustalony ustawowo próg dzielący stan po użyciu alkoholu od stanu nietrzeźwości tj. I badanie, wynik – 1,05 mg/dm³, II badanie – 1,03 mg/dm³, III badanie – 1, 06 mg/dm³ (art. 115 § 16 kk). Podkreślić należy przy tym, iż nie ma powodów aby kwestionować prawidłowość wykonanych badań, zważywszy, iż co do samego przebiegu badania oskarżony przed Sądem nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń. Kwestią sporną natomiast była okoliczność, czy w takim stanie oskarżony prowadził pojazd mechaniczny. Oskarżony bowiem twierdził, iż ze spotkania towarzyskiego na którym spożywał alkohol odwoził go, któryś ze znajomych – prawdopodobnie K. z G.. Następnie w trakcie drogi złapali gumę, co zmusiło ich do zjazdu na pobocze. Zaznaczył, że zmieniając koło podjechali do niego funkcjonariusze policji, którzy zarzucili mu kierowanie autem.

Sąd nie dał wiary jego słowom albowiem stały one w sprzeczności w zeznaniach naocznego świadka K. B. (1) (k.9v,50v-51). Kobieta podała, że przedmiotowego dnia w B. na ul. (...) zauważyła jadący za nią samochód marki C. poruszający się bez powietrza w przednim kole. Zaznaczyła, że kierujący ww. autem po jej wyminięciu wjechał na chodnik, zatrzymał samochód, wysiadał miejsca dla kierowcy po czym chwiejnym krokiem skierował się w stronę bagażnika. Świadek zeznała, iż mając podejrzenia o stanie nietrzeźwości podsądne go zawiadomiła o fakcie policję. Podała, że po chwili do oskarżonego podszedł drugi mężczyzna – P.R.- po czym odjechała z miejsca zdarzenia. Stwierdziła, że po pewnym czasie została wezwana przez funkcjonariuszy policji na miejsce zdarzenia, potwierdzając,

iż kierującym samochodem był oskarżony B.J. W.. Na rozprawie głównej K.B. ponownie rozpoznała oskarżonego jako kierującego przedmiotowego dnia samochodem marki C.. Ponadto zaznaczyła, że z auta podsądnego nikt inny nie wysiadał co ewidentnie wskazywało, iż jechał sam.

Z powyższym korelują depozycje P. R. (2) (k.27v,50) – byłego pracownika zatrudnionego przez oskarżonego. Świadek zeznał, iż przedmiotowego dnia od wczesnych godzin porannych wspólnie z podsądnym spożywał alkohol w zakładzie pracy położonym w B. przy ul. (...). Przyznał, że po zakończeniu spotkania udał się do szatni. Zaznaczył, że w tym czasie oskarżony nie żegnając się z nim wyszedł z zakładu pracy. Podał, że po zamknięciu miejsca pracy poszedł piechotą do domu, spotykając po przejściu około 400 metrów podsądnego B.J. W., który zmieniał koło w samochodzie marki C.. Podał, że wówczas to podjechali do nich funkcjonariusze policji. Świadek zeznał, iż nie widział aby oskarżony kierował ww. samochodem. Stwierdził, jednakże iż nie może wykluczyć prowadzenia auta przez podsądnego, który znajdował się z samochodem w odległości 400 metrów od zakładu pracy wymieniając samodzielnie koło.

Powyższe potwierdza relacja funkcjonariusza R. M. (1) (k.7v,53v) – przeprowadzającego interwencję ze zgłoszenia K.B.. Przyznał, że na miejscu zdarzenia przy unieruchomionym samochodzie marki C. zastał tylko dwie osoby P.R. oraz oskarżonego B.J. W., który próbował dokonać zmiany koła w samochodzie. Wskazał, że podsądny znajdujący się z znacznym stanie upojenia alkoholowego nie potrafił wskazać osoby kierującej samochodem, w którym zmieniał koło. Zeznał, iż P.R. przyznał jedynie, iż jest znajomym podsądnego zaprzeczając aby miał kierować samochodem. Funkcjonariusz wskazał, że po chwili na miejscu pojawiła się naoczny świadek K. B., która wskazała, iż kierującym samochodem był zmieniający koło oskarżony B.J. W..

Sąd nie miał żadnych podstaw aby kwestionować zeznania tych świadków. K.B. stanowczo i konsekwentnie wskazywała, iż samochodem marki C. nr rej. (...) przedmiotowego dnia poruszając się ul. (...) w kierunku ul. (...) w B. kierował oskarżony B.J. W.. Kobieta była pewna sprawstwa podsądnego wskazując go jako kierowcę zarówno w dniu zdarzenia oraz rozpoznając go ponownie po upływie 3 miesięcy na rozprawie głównej. Kierowania samochodem przez podsądnego nie wykluczył również były pracownik podsądnego, P.R., który potwierdził, że oskarżony dnia 8 października 2013r. wspólnie z nim spożywał alkohol.

Na uznanie zasługują również depozycje funkcjonariusza policji R. M. opisującego w sposób szczegółowy okoliczności zatrzymania.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że postawiony oskarżonemu zarzut prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest słuszny i prawidłowy. Wyjaśnienia przedstawione przez podsądnego w ocenie Sądu są wyłącznie przyjętą przez niego linią obrony mającą na celu wyłączenie lub zmniejszenie jego odpowiedzialności karnej.

Zatem nie ma w ocenie Sądu wątpliwości, że B. W. (2) wypełnił znamiona art. 178a§ 1 kk, prowadził bowiem pojazd mechaniczny w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości wielkości I badanie, wynik – 1,05 mg/dm³, II badanie – 1,03 mg/dm³, III badanie – 1,06 mg/dm³ alkoholu we krwi. Przepięstwo to godzące w bezpieczeństwo komunikacji należy do kategorii umyślnych o dość znacznej społecznej szkodliwości.

Za popełnienie tego czynu Sąd wymierzył oskarżonemu rodzaj kary przewidziany w sankcji naruszonego przepisu. Dokonując wyboru kary pozbawienia wolności oraz określając jej wymiar Sąd miał na uwadze okoliczności obciążające – wysokie stężenie alkoholu we krwi. Nadto wskazać należy, iż istotne znaczenie przy wymiarze kary miały względy prewencji indywidualnej oraz generalnej. Liczba kierowców nie wahających się zasiadać za kierownicą pojazdu w stanie nietrzeźwości, jak też tragiczne skutki tego typu zachowań widoczne w policyjnych statystykach wypadków przekonują Sąd o konieczności konsekwentnej i surowej reakcji na tego typu występki. Sąd wziął także pod uwagę dotychczasową niekaralność oskarżonego. Mając powyższe na uwadze zdaniem Sądu karą adekwatną do popełnionego przez oskarżonego czynu czyniącą zadość dyrektywom jej wymiaru będzie kara 1 roku pozbawiania wolności.

Sąd zdecydował się na zastosowanie wobec oskarżonego 3 letniego okresu warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. W ocenie Sądu można bowiem podsądnemu postawić pozytywną prognozę kryminologiczną.

Oskarżony na utrzymaniu żonę oraz troje dzieci. Sytuacja rodzinna jego nakazuje zatem sądzić, iż oskarżony sam będzie najbardziej zainteresowany w tym, aby unikać wchodzenia w konflikt z prawem, który finalnie może doprowadzić do rozłąki z najbliższymi i utraty możliwości zapewnienia im środków do życia. Nadto Sąd orzekający w sprawie podziela stanowisko o konieczności stosowania bezwzględnej kary pozbawienia wolności jedynie jako ultima ratio tj. w sytuacji gdy żadne inne środki nie są wystarczające do nakłonienia sprawcy do przestrzegania prawa. W ocenie Sądu taka sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Ani rodzaj czynu ani też okoliczności jego popełnienia nie wskazują – w chwili obecnej, aby istniała potrzeba izolowania od społeczeństwa B. W. (1). Ponadto Sąd zobowiązał oskarżonego w okresie zawieszenia wykonania kary do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

W związku z tym, iż oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości Sąd - zgodnie z art. 42 § 2 k.k. - był zobligowany do orzeczenia wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów określając wobec oskarżonego ten zakaz na okres 2 lat co do pojazdów mechanicznych. W ocenie Sądu eliminacja oskarżonego z kręgu osób uczestniczących w ruchu uzmysłowi mu na przyszłość konieczność przestrzegania podstawowych reguł obowiązujących w ruchu drogowym i będzie dla niego również stosowną dolegliwością.

Zgodnie z brzmieniem art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego środka karnego Sąd zaliczył oskarżonemu okres dotychczasowego zatrzymania mu prawa jazdy.

O kosztach sądowych Sąd rozstrzygnął w oparciu o zasadę, zgodnie z którą oskarżony winien ponieść ciężar finansowy postępowania w przypadku skazania (art. 627 kpk). Koszty sądowe objęły wydatki poniesione przez Skarb Państwa oraz opłatę (art. 616 § 1 pkt 1 i § 2 pkt 1 i 2 kpk). Na koszty procesu złożyła się kwota opłaty w trybie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z dnia 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zmianami) oraz koszty wyliczone w oparciu o § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.06.2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 r. nr 108 poz. 1026) tj. koszty pozyskania informacji z Krajowego Rejestru Karnego oraz dwukrotny ryczałt za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym.